

Idiolekt Wojciecha Piotrowicza: słownictwo prozy autobiograficznej

Geben, Kinga; Fedorowicz, Irena

Idiolekt Wojciecha Piotrowicza: słownictwo prozy autobiograficznej

Slavistica Vilnensis, vol. 65, núm. 1, 2020

Vilniaus Universitetas, Lituania

Disponible en: <https://www.redalyc.org/articulo.oa?id=692474713007>

DOI: [https://doi.org/10.15388/SlavViln.2020.65\(1\).38](https://doi.org/10.15388/SlavViln.2020.65(1).38)

Esta obra está bajo una Licencia Creative Commons Atribución 4.0 Internacional.

Idiolekt Wojciecha Piotrowicza: słownictwo prozy autobiograficznej

The Idiolect of Wojciech Piotrowicz: A Vocabulary of
Autobiographical Prose

Vojciecho Piotrovičiaus idiolektas: autobiografinės prozos
žodynas

Kinga Geben kinga.geben@flf.vu.lt
Universytet Wileński, Lituania

 <https://orcid.org/0000-0001-6107-0190>

Irena Fedorowicz irena.fedorovic@flf.vu.lt
Universytet Wileński, Litwa, Lituania

 <https://orcid.org/0000-0002-4294-0653>

Slavistica Vilnensis, vol. 65, núm. 1, 2020

Vilniaus Universitetas, Lituania

Recepción: 03 Mayo 2020
Aprobación: 10 Junio 2020

DOI: [https://doi.org/10.15388/SlavViln.2020.65\(1\).38](https://doi.org/10.15388/SlavViln.2020.65(1).38)

Redalyc: <https://www.redalyc.org/articulo.oa?id=692474713007>

Streszczenie: Wojciech Piotrowicz (ur. 1940) jest wileńskim poetą, prozaikiem, tłumaczem literatury, dziennikarzem, działaczem społecznym i kulturalnym. Jest autorem kilkunastu zbiorów poetyckich i tomików prozy wspomnieniowej. Obiektem niniejszych badań jest słownictwo ze zbioru opowiadań W. Piotrowicza *Moja czasoprzestrzeń* (2015). Analizowana proza wspomnieniowa jest zapisana językiem standardowym, zbliżonym do języka ogólnopolskiego z zachowaniem specyfiki regionalnej. W idiolektie W. Piotrowicza zderza się ogólnopolskie słownictwo erudycyjne z leksyką gwarową z okolic Święcian, która dotyczy życia na wsi. Wyróżniono następujące grupy leksemów: wyrazy z języka rodzinnego, archaizmy, wyrazy gwarowe oraz powojenne zapożyczenia rosyjskie, określane mianem „sowietyzmów”. Podsumowując wyniki badań, można stwierdzić, że analiza 179 słów (fraz) z idiolektu pisarza pokazuje świat pojęć, myśli i wartości charakterystycznych dla przedstawicieli inteligencji chłopskiej, urodzonej w latach 40. XX wieku. Niniejszy artykuł nie wyczerpuje bogactwa idiolektu W. Piotrowicza, jednak jest próbą uchwycenia fenomenu słownictwa reprezentanta powojennej inteligencji polskiej na Litwie.

Słowa kluczowe: Wojciech Piotrowicz, idiolekt, proza autobiograficzna, inteligencja polska na Litwie.

Abstract: Wojciech Piotrowicz (born in 1940) is a Vilnius poet, prose writer, translator, journalist, social and cultural activist. He is the author of several poetry collections and volumes of memoirs. Research on which this paper is based consists of two main parts: we present the writer's biography, which introduces a representative of the Polish intelligentsia in Lithuania, and an analysis of his lexis from his collection of short stories *Moja czasoprzestrzeń* (*My Space-Time*) (2015). The aim of the research is to investigate the lexical layers in the idiolect of the writer. Piotrowicz's idiolect is the domain where the erudite vocabulary of the standard language blends in with the dialectal vocabulary of the Švenčionys district, in which words of rural life are frequent. In the vocabulary of his idiolect, we distinguish the following groups of lexemes: words from family language, archaisms, dialect words, and postwar Russian borrowings, referred to as "Soviet words". The multi-layer nature of Piotrowicz's idiolect is a result of a complicated reality on the border between cultures, languages, times, and evidence of changes in social stratification. To summarize the research results, it can be stated that the analysis of 179 words (phrases) from the writer's individual language shows a world of concepts, thoughts, and values that are characteristic of representatives of the intelligentsia of peasant origin, born in the 1940s. The authors of the paper consider that this study is

only a contribution toward determining the peculiarities of the Polish language spoken by the intelligentsia in Lithuania in the 20th century, and that this article does not exhaust all issues of Wojciech Piotrowicz's idiolect.

Keywords: Wojciech Piotrowicz, idiolect, autobiographical prose, Polish intelligentsia in Lithuania.

Summary: Wojciech Piotrovič (gim. 1940) yra Vilniaus poetas, prozaikas, literatūros vertėjas, žurnalistas, visuomenės ir kultūros veikėjas. Yra keliolikos poezijos rinkinių ir autobiografinių prozos tomų autorius. Tarp V. Piotrovičiaus darbų yra ir vertimų. Dabartinių tyrimų objektas yra apysakų rinkinio *Moja czasoprzestrzeń* [Mano laiko erdvė] (2015) leksika. Tai prisiminimų proza, užrašyta standartine kalba, artima bendrinei lenkų kalbai, tačiau išlaikant regioninę specifiką. V. Piotrovičiaus idiolekte erudicinis bendrinės kalbos žodynas susitinka su gyvenimu kaime susijusia tarminė Švenčionių rajono apylinkių leksika. Jo idiolekto žodyne išskiriamos kelios leksemų grupės: šeimyninės kalbos posakiai, archaizmai, tarminiai žodžiai ir rusiški pokario skoliniai, vadinami „sovietizmais“. Šis straipsnis neišsemia V. Piotrovičiaus idiolekto turtų, tačiau tai yra bandymas užčiuopti pokario Lietuvos lenkų inteligentijos vartojamo žodyno fenomeną.

Keywords: Wojciech Piotrovič, idiolektas, autobiografinė proza, Lietuvos lenkų inteligentija.

I. Wstęp

Przedmiotem naszych badań są właściwości idiolektu ¹ Wojciecha Piotrowicza — poety, prozaika, dziennikarza, przedstawiciela powojennej inteligencji polskiej na Litwie, który w roku bieżącym obchodzi 80. rocznicę urodzin i 60. — swego debiutu poetyckiego.

Wojciech Piotrowicz, syn Franciszka i Heleny z Ingielewiczów, urodził się 18 czerwca 1940 r. w zaścianku Obiejucie (lit. Abėjučiai) koło Podbrodzia w rejonie święciańskim. Dzieciństwo spędził w rodzinnej miejscowości, znajdującej się na terenie malowniczego Parku Regionalnego Oświe ². Ukończył Szkołę Średnią w Tarakańcach w rejonie wileńskim ³, w 1960 r. — Instytut Nauczycielski (kierunek fizyczno-matematyczny) w Nowej Wilejce. Następnie w 1964 r. zdobył dyplom matematyka na Wydziale Matematyczno-Fizycznym Uniwersytetu Wileńskiego. Od 1966 r. mieszka w Wilnie, jest zaliczany do „wilnian starej daty” [Turkiewicz 2010]. Po odbyciu służby wojskowej pracował w rejonie wileńskim jako nauczyciel matematyki i fizyki, w latach 1966–1968 — w Ośrodku Obliczeniowym Centralnego Litewskiego Urzędu Statystycznego jako inżynier i kierownik działu. W latach 80. zmienił swój profil zawodowy — został dziennikarzem polskojęzycznego dziennika *Czerwony Sztandar* ⁴. W latach 1983–1991 był redaktorem audycji w języku polskim w Radiu Litewskim, a następnie (1991–2000) pracował w Telewizji Litewskiej, gdzie prowadził audycje polskojęzyczne ⁵. Realizował również swoje talenty artystyczne: w latach 1964–1979 był członkiem chóru Polskiego Ludowego Zespołu Pieśni i Tańca Wilia, pisał teksty piosenek, a także opracowywał programy występów. Współpracował z Polskim Zespołem Teatralnym przy Pałacu Kultury Kolejarzy w Wilnie ⁶. Brał aktywny udział w polskim życiu społecznym: w 1988 r. był współzałożycielem Stowarzyszenia Społeczno-Kulturalnego Polaków na Litwie. W 1990 r. zaprojektował krzyż Polakom Zesłańcom z lat 1939–1956, który został odsłonięty przy kościele pw. Odnalezienia Krzyża Świętego w Kalwarii w Wilnie. Obecnie jest na emeryturze, współpracuje z Muzeum A. Mickiewicza przy Bibliotece Uniwersytetu Wileńskiego i Muzeum W. Syrokomli w podwileńskiej Borejkowszczyźnie. Wygłasza prelekcje w ramach Śród Literackich organizowanych w Muzeum A. Mickiewicza. Wspólnie z dyrektorem tej placówki Rimantasem Šalna napisał kilka książek popularnonaukowych [zob. Šalna,

Piotrowicz 2007, 2008, 2009]. Bierze udział w spotkaniach poetyckich, zajmuje się przekładami poezji z języków litewskiego, białoruskiego i ukraińskiego.

Za swoją twórczość i działalność na rzecz kultury polskiej Wojciech Piotrowicz otrzymał kilka nagród i odznaczeń, m. in. Nagrodę Literacką im. Barbary Sadowskiej (1990), Nagrodę Polcul Foundation (1997), dwukrotnie — Nagrodę Literacką im. Witolda Hulewicza (1997, 1999), Odznakę honorową *Zasłużony dla Kultury Polskiej* (2006).

Jako poeta W. Piotrowicz jest zaliczany do grona twórców wileńskich starszego pokolenia⁷, nawiązujących do tradycji lokalnych regionalistów z okresu dwudziestolecia międzywojennego [Turkiewicz 2019, 164–165]. Jego poezje były już obiektem badań polonistów wileńskich [Turkiewicz 2012, 2019]. Mniej natomiast znana jest jego proza, którą zarówno sam autor, jak i badacze literatury [Turkiewicz 2010], określają jako “gawędę wileńską” albo “prozę poetycką” [Szostakowski 2015, 6]. Jest ona zaliczana do nurtu prozy artystycznej zbliżonej do reportażu (tzw. “ocalającej”), tak jak *Dolina Issy* Czesława Miłosza i utwory Tadeusza Konwickiego [Tulik 2005, 8].

Wydane wcześniej w Polsce cykle utworów prozatorskich Piotrowicza ukazały się też w Wilnie, w zbiorze pt. *Moja czasoprzestrzeń* [Piotrowicz 2015], który stał się obiektem naszych badań. Zbiór ten, liczący 84 opowiadania, wpisuje się w nurt prozy autobiograficznej, której popularność wzrosła w XX w. w całej Europie [Czermińska 1992, 49]. “Literatura dokumentu osobistego” zaczęła być traktowana jako ważne źródło poznania procesów społecznych, stanowiąc również inspirację dla badań indywidualnych przeżyć jednostki, jej mentalności i psychologii. Zdaniem Edwarda Kasperskiego, kreowanie wizerunku własnego “stało się względnie powszechną formą socjokulturalnej identyfikacji jednostki, tj. formą uświadamiania i określania własnych korzeni, tożsamości, przypisań i ról” [Kasperski 2001, 11].

Dla pisarstwa osobistego W. Piotrowicza charakterystyczna jest forma wspomnień z okresu *bosonogiego dzieciństwa* (138⁸) oraz refleksje na temat stosunkowo niedawnych wydarzeń, np. wizyty papieża Jana Pawła II na Litwie w 1993 r. Jak sugeruje tytuł zbioru, ważne tu są czas i przestrzeń, bohaterami zaś są osoby z najbliższego otoczenia — rodzice i rodzeństwo, „dziadziuk” Antoni, czy bezimienny chłopak z sąsiedztwa, zastrzelony przez żołnierzy sowieckich podczas oblawy. W utworach pojawiają się zdania dotyczące repatriacji, kolektywizacji, *urzędników-przybłędów*, słuchania Radia *Wolna Europa*, odgłosy tzw. procesu norymberskiego z lat 1945–1946. Miejsce uwiecznione w zbiorze gawęd — to przede wszystkim przestrzeń rodzinnego domu na wsi, stąd szczególną atencją obdarza Autor bliskie mu przedmioty (scyzoryk, ołówek “chemiczny”, zydel) i rośliny (sosna, poziomki). Nazwy opowiadań odwołują się do tytułu zbioru, czyli do czasu, np. *Czas wyjmowania dubeltów* (14), *Post i łątymki* (19), *Wojna i po niej* (32), *Wigilia* (51), *Przed erą długopisów* (102) oraz do przestrzeni, np. *Pochwała kąpieli* (109), *Klangor nad wykopkami* (141).

Józef Szostakowski w przedmowie do analizowanego tomu prozy zwrócił uwagę na to, że może ona stać się obiektem

badan językoznawczych, stanowi bowiem ciekawy przykład idiolektu reprezentanta inteligencji polskiej z Wileńszczyzny, porównywalny do opisanego przez Jolantę Mędelką [1996] języka Jana Ciechanowicza. Celem niniejszego artykułu jest analiza warstwy leksykalnej idiolektu W. Piotrowicza.

II. Słownictwo idiolektu Wojciecha Piotrowicza

Opowiadania ze zbioru *Moja czasoprzestrzeń* zapisane są językiem standardowym, zredagowanym przez wydawcę, jednak zachowującym specyfikę idiolektu pisarza. Zderza się w nim w szczególnym nasyceniu ogólnopolskie słownictwo erudycyjne np. *jestem krezusem* (99), *znakomity syn Albionu* (176) z cytatai gwarowymi np. „*pastusi podpaliwszy byli*” (85) i słownictwem archaicznym np. *traktament* (155). Przedstawione realia dotyczące wsi, dzieciństwa i przemian historycznych współgrają z formą i stylizacją⁹. Ważną cechą są cytaty z języka rosyjskiego, który przez pisarza jest traktowany jako *język naleciały*, narzucony przez *urzędników-przybłędów* (167).

W idiolekcie W. Piotrowicza ujawniają się typowe regionalizmy z areału jeziorosko-ignalińskiego, który ma znaczną część leksyki wspólnej z Brasławszczyzną [Karaś 2013, 374]. Większość wyrazów gwarowych wraz z dokładną lokalizacją w opracowaniach notują RieBr i SMPP. Z powodu ograniczonych ram artykułu nie cytujemy obecności poniższych wyrazów w monografii Zofii Kurzowej [1993], opracowaniach Haliny Karaś [2013, 2017], Zofii Sawaniewskiej-Mochowej [1990], artykułach Krystyny Rutkowskiej [Rutkowska 2012, 2016], słowniku Ireny Masojć, Krystyny Rutkowskiej, Janusza Riegera [2006] i in. Odpowiedniki białoruskie, rosyjskie i litewskie były sprawdzane w słownikach dostępnych w wersji internetowej. Wyodrębniłyśmy w zebrany słownictwie odbiegającym od normy współczesnego języka polskiego wyrazy regionalno-gwarowe (przede wszystkim gwarowe, ale też archaizmy utrwalone w gwarze oraz wyrazy z języka familijnego) oraz tzw. sowietyzmy. Język analizowanego Autora jest świadectwem wielowarstwowości języka polskiej inteligencji powojennej na Wileńszczyźnie.

1. Język familijny

Wśród regionalizmów można wydzielić grupę wyrazów, których proveniencję można upatrywać w przyzwyczajeniach językowych rodziny W. Piotrowicza. Leksyka języka familijnego dotyczy przede wszystkim realiów gospodarstwa wiejskiego, np. siodłownina ‘wkłesły teren, dolina, nazwa miejsca sadzenia’ (23); szklany papier ‘papier ścierny’: Papierem ściernym (“szklanym” się u nas mówiło) dzieła dokończył (140); żabi brzeg ‘przyjęta w rodzinie nazwa gorszego brzegu jeziora’ (31); rybny brzeg ‘nazwa brzegu, przy którym się łapało ryby’ (31); kręciołek ‘bąk, zabawka’ (159) lub używanych w rodzinie Autora

przezwoisk osób ze wsi, np. Końcowiuk (89), pan Okonie (31) oraz imion zwierząt, np. Gniaduk (57), Rapsik (57), Sobótka, Dzięciołka, Sarna, Łańka, Krasula, Rozetka, Stokrotka, Malwa, Mysza, Tyrolka, Dwiła (106).

Wymienione wyrazy zachowują specyfikę regionalną, dlatego warstwa języka familijnego jest tu jedynie zarysowana, mogą do niej należeć również wyrazy i wyrażenia znane szerzej: kasza ‘miękki śnieg’ (28); paradne wejście ‘wejście od frontu domu’ (161, por. SMPP258 paradne drzwi), grochovina ‘część ostrza kosy’: po twardziźnie grubszym jej [kosi] grzebieniem — “grochoviną” się przejechało (119); wszystko jest ‘jest dostatek’: U nas w domu “wszystko było”, jeżeli były: chleb, sól, mleko, mąka, czy w niektóre pory roku trafiające się mięso (98). Niewątpliwie tylko w kręgu rodziny mogły być używane wyrazy metaforyczne o nacechowaniu ironicznym wobec władzy sowieckiej, np. sowietka ‘kurtka na wacie’: “sowietka” nazwa wynaleziona naraz w wielu rodzinach, tak my nazywaliśmy (46), łapciożniki ‘o urzędnikach z kołchozu’: Ach, łapciożniki, ach, niewyparzone (142).

2. Archaizmy

Zebrane archaizmy są poświadczane w słownikach języka polskiego, jednak ich obecność w języku Polaków na Litwie XX w. związana jest z wpływem regionalno-gwarowym. Poza tym w idiolekcie pisarza ujawniają się archaizmy nacechowane stylistycznie, np. agent poborowy ‘poborca’ (82); orzec ‘stwierdzić’ (56); puklerz ‘tarcza, ochrona’ (82); ruczaj ‘rzeczka, strumień’ (22; 117), dlatego omawiana warstwa wyrazów może być jeszcze bardziej rozbudowana.

urhot ‘hurkot’: przerzucał z hurhotem do łódki odpięty od drzewa kawał łańcucha (31), SJPD hurgot p

hurhot ‘hurkot’: przerzucał z hurhotem do łódki odpięty od drzewa kawał łańcucha (31), SJPD hurgot przest.;

krobka ‘kosz ze słomy zszyty pasemkami leszczyny’: pełna krobka dorodnych jabłek (111); krobkę zboża się wysieje (23), SJPD przest., gw. z Wileńszczyzny, RieBr139;

mendel ‘snopki zboża ustawione razem’: stawianie mendli (91), SJPD, RieBr155;

naliczniki ‘w architekturze ruskiej XVI–XVIII w. ozdobne, bogato profilowane obramienie okna lub drzwi’: zdobnie cięte naliczniki okien czy z serduszkami okiennice (183);

niecka ‘drewniana miska’: Nieculka brał zimą nieckę zamiast sanek i kuśtykał do miasteczka po liche zakupy (47), SMPP624 necka;

osłodzony ‘posłodzony’: częściej był kwas chlebowy, a czasami jeszcze osłodzony sacharyną (98);

ósmina ‘litewska miara rzeczy sypkich równa ósmej części beczki’ (88), SMPP716, SJPD jako dawne;

polica ‘skrzydło pługa’ (122): [ojciec] skrzydło do odwracania skiby policą nazywał, RieBr203, SJPD reg. ‘część pługa odkładająca skibę, odkładnica’;

przygwożdżony ‘przybity gwoździem’ (143), SJPD przygwożdżić jako dawne;

szaragi ‘drewniany wieszak na ubrania’: na szaragach wisi kożuch z powlekkanymi guzikami (71), SJPD;

szarwark ‘obowiązek robocizny koło naprawy dróg’ (179); SJPD, por. błr. шарварка;
traktament ‘poczęstunek (alkoholem)’ (155): nie stronił od traktamentu. SJPD dawne, RieBr269, SMPP1772;
wędlarnia ‘wędzarnia’ (19), SJPD dawne, SMPP1234;
włóścianin ‘mieszkaniec wsi, chłop’: włóścianie (pojęcie chłopu było tu nieznane) (165). SJPD jako wychodzące z użycia;
zesztukować ‘zszyć kilka kawałków materiału w jedną całość, tu: przerobić ubranie’ (45): spruć, oczyścić i dla “dzieciuka” coś zesztukować, SJPD;
żarna ‘prymitywne urządzenie do mielenia ziarna’: Prawie w każdym domu były żarna, których najistotniejszą część stanowiły dwa młyńskie kamienie (69), Żarna w kącie sieni stały (99), SMPP 1410, błr. жорны.

3. Wyrazy i wyrażenia gwarowe

Niektóre wyrazy i wyrażenia gwarowe Autor sam podaje w cudzysłowie wraz z metakomentarzem, np. tłumaczy gwarowe znaczenie wyrazów czapka, dziadek, kleszcze, inne są wplatane do tekstu lub wkładane w usta postaci. Najczęściej dotyczą wspomnień z dzieciństwa. Wyrazy gwarowe są wynikiem wpływu języka litewskiego i białoruskiego, ich żywotność może być wspierana przez język rosyjski. Na problemy jednoznacznego rozstrzygnięcia pochodzenia wyrazu wskazują m.in. Z. Sawaniewska-Mochowa [1990, 18], H. Karaś [2013, 37] i in.

bankrutka ‘papieros skręcony w strzępy gazety’: kozie nóżki, czyli bankrutki kręcili (93), RieBr61;
blitnia ‘błystka’: ojciec szykował się do połowu ryb na “blitnię” (43), por. ros. блесна, błr. блясна;
blizgawka ‘błystka’: błyskotki albo inaczej blizgawki — na zimę (69), SMPP107 bliskawka, por. lit. blizga ‘błyszczący’;
blonica ‘miękką kora drzew’: do karziny plecionej niezbyt chętnie włązi, przez otwory między blonnicami przecisnąć się próbuje (30); por. ros. блонка ‘miękką warstwa wewnętrznej części kory’;
brunkcik ‘tu: guzik’: a dawniej “brunkciki” z drzewa ręcznie robiono, takie na pętelkę (72), por. RieBr69 brunkt ‘orczyk’ z gw. błr. брункт, lit. branktas;
burka ‘kożuch’: kożuch [...] jeżeli samodzielnie z góry obszyty, burka się nazywał (46), błr. бупка ‘na przełomie XIX/XX w. wierzchnie okrycie chłopów o prostym kroju’, RieBr71 ‘ciepła kurtka’;
chmyźniak ‘marny las, zarośla’ (166), SMPP161 chmyźnia, błr. хмызняк;
chruśnia ‘palenisko’: Powoli dokładano do pieca pod chruśnią drew, w miarę — jałowca (19), por. SMPP467 krusznia;
chwoszcz ‘skrzyp polny’: doszlifowane pilnikowatą rośliną zwaną chwoszczem (73), IGPMO156, SMPP173, ros., błr. хвощ;
czapka ‘wierzchni snop na mendlu zboża’: załamanym snopem okryć kopkę “czapką” (92), SMPP198;
czerniła ‘tanie wina owocowe, wzmacniane spirytusem’: tanie wina w żargonie “czerniła” się zwą (92), ros. чернила, błr. чарніла ‘pot. o winie’;
czochrać ‘gręplować’: czochrano wełnę (75), SWil, RieBr85, błr. чехраць;
czochry ‘gręplowanie wełny’: wyjeżdżano z domu na “czochry” — czochrano wełnę (75), SMPP210 ‘gręplarka’, zob. czochrać;
dranka ‘gont’: z grabiast, krokwi, belek unoszących zamykające się wysoko płaszczyzny gontu dartego, zwanego potocznie dranką (8), SMPP249, ros., błr. drankа;
drenne wagi ‘złe, krzywe bruzdy’ (91), RieBr93, błr. дрэнны ‘zły’, zob. waga;
dubelty ‘oszlone ramy wstawiane dodatkowo na zimę’: Wiosną wyjmowano dubelty (14). RieBr94, błr. дубэлы;

duha ‘drewniany, łukowaty przedmiot służący do przymocowania rzemieni przy chomacie do dyszli zaprzęgu’ (82), RieBr95, błr. дуга;

dymka ‘tkanina najczęściej lniana tkana w splocie atlasowym, jednobarwna lub w pasy’: koryto drewniane wysłać skrajem dymki domowego tkactwa (22), na stoliczku zasłony białym obrusem domowej roboty w “dymkę” tkanym (34), RieBr96 ‘rodzaj wzoru’;

dyrwan ‘ugór’ (91), RieBr96, lit. dirvonas, błr. дзірван;

dziadek ‘przyrząd do podtrzymywania łuczywa znany na Litwie’: brano łuczywo i wsadzono do krzywej buzi prymitywnego drewnianego “dziadka” — “trzymaka światła” (33), SMPP272;

dziadźka ‘wujek’: to człowiek faktycznie niekrewny, a tylko przez ożenek w rodzinę inną wpisany (155), RieBr97, błr. дзядзька; ros. дядька;

dzieciuk ‘dziecko’ (45), RieBr98, wpływ słowotwórczy błr. дзяцюк;

dzwonka, w **dzwonkę** ‘wzór w kształcie romba’: drzwi z deski dwustronnie obitej szalówką w jodełkę lub dzwonkę (73); SMPP287 dzwonka ‘karo’;

grabiasta ‘drąg mocowany do krokwi’: konstrukcją drabiniastą z grabiast, krokwi, belek unoszących zamykające się wysoko płaszczyzny gontu dartego (8), SMPP328, RieBr109 grabasta, błr. грабаст, lit. grebėstas;

hauknąć ‘zaszczekać’: pies podwórzowy hauknął (56); RieBr111 haukać, błr. гаўкнуць;

jaki ortaj, taki plon ‘jaki siew, taki zbiór’: Ludzie okoliczni zazwyczaj powtarzali: “Jaki ortaj, taki plon” (92), zob. ortaj.

jermiak ‘wierzchnie okrycie męskie z grubego sukna’ (46), RieBr118, błr. армяк;

jodłowczyk ‘jałowiec’ (17, 18), RieBr119 jodłowiec, błr. ядловец;

kaczanie jaj ‘taczanie jaj, tradycyjna świąteczna zabawa z terenów Wileńszczyzny’ (20), RieBr120, błr. качаць ‘toczyć’;

karuki ‘sanie’: “karuki” (nazwy podwójnych wozackich sań) (121), SMPP401, lit. kariukai ‘lekki powóz terenowy; sanki używane do transportu kłód’;

karzina ‘kosz’ (30), RieBr136, błr. карзіна, ros. корзина;

kimsy ‘kępy’: wierzchołek kosy idzie pod kępę — kims (119), RieBr127, błr. кімса ‘marna trawa’, lit. kimsa, kemsą;

kindziuk ‘wędzona szynka w żołądku wieprza’ (19), RieBr127, lit. kindziukas, błr. кіндзюк;

kleszcze ‘części chomąta’: kabłąkowate drewienka owal tworzące kleszczami nazywano (69), SMPP418 kleszczy;

kłuć ‘zabijać na mięso’: wieprzów kłuli zwykle nad ranem (149), RieBr129, błr. калоць;

kołowiny ‘koleiny’: niektórzy mówili “kołowiny” (116), SMPP434;

kruczek ‘haczyk’: zębata przy kruczku od orczyka (122), SJPD reg. wschodni, RieBr140, błr. крочок, ros. крючок;

kurodymka ‘prymitywna lampa bez szkła’: Lampa “kurodymka” rzucała chybotałe światło na duży kuchenny stół (125), por. RieBr96 dymokurka ‘ts.’ z błr. дымакурка; słown. pszczelarskie ros. куро́дымка;

lun ‘bagno’: łąka lasu z rojstem do nieprzebycia, bo lun (trzęsawisko) prawdziwy (75), RieBr148, błr. лун z lit. liūnas;

łata na łacie, a w łacie dziura ‘łata na łacie’ (45), reg. Łata na łacie i dziury w łacie znane w języku dziennikarzy wileńskich;

makucha ‘makuch’: wytłoki co pozostawały z siemienia po wyciśnięciu oleju zwane były makuchą (75), SMPP535, ros., błr. макуха;

maławka ‘strzebla potokowa, mała ryba’ (166), ros. малявка ‘strzebla potokowa; o kimś małym’, błr. маляўка;

miekina ‘plewy’: czort dał się pokusić na tę miekinę (99), odróżniać miekinę od ziarna (169), RieBr156, błr. мякіна, ros. мякина;

miękis ‘miąsz’ (93), SMPP260, ros. мякиш, błr. мякіш;

murog ‘dobry gatunek trawy lub siana z suchej łąki’ (88), murożek (119), SMPP581, IGPMO156; błr. мурог;

na koloniach ‘osiedle poza wsią’: wioski były “na koloniach” i w “sznurach” (88), RieBr131 kolonia;

naczyszczony ‘wypolerowany’: figurka gipsowa naczyszczona do bieli marmuru (34), błr. начысціць, ros. начистить ‘starannie wyczyścić, wypolerować’;

naróg ‘lemiesz’: (o pługu) najważniejsze, by naróg kształtem odpowiadał (122), RieBr168, błr. напор, lit. noragas;

nastojka ‘nalewka’: pieprzówki czy innej nastojki-nalewki (116), RieBr168, błr., ros. настойка;

okuńczak ‘okoń’: tak my nazywaliśmy “okuńczaka” (31), RieBr182 okuniak ‘okoń’;

ortaj ‘oracz’: to wyjaśnić, że ortaj (po litewsku: artojas) znaczy tyle, co oracz (92), RieBr183, lit. artojas;

peckanina ‘babranie się’ (133), por. RieBr190 peckać, błr. пэцкаць ‘brudzić’;

pieróg ‘ciasto, strudel’: duże pierogi, na pół stołu (51), SMPP754, błr. піпор, ros. пирог;

pietuch ‘tu: chłodnica’: chłodnicy zwanej “kilerkiem” albo “pietuchem” (117), słownictwo dot. produkcji bimbbru;

piłowiny ‘trociny’: z piłowin sklejona, ciężka i krucha (139), RieBr193, błr. пілавіна;

podbierać ‘wybierać’: porę do siewu najstosowniejszą podbierał (29), SMPP785, ros. подобрать;

pomiękczyć ‘rozruszać, rozmiękczyć’: palce pomiękczy (38), por. RieBr204 помієкчець, błr. памягчыць;

pomiola ‘miotła do zamiatania sadzy’: szafy, zydlle, stoły, niecki, pogrzebacz, pomiola do zamiatania w piecu w każdej chacie były inne (71), RieBr204, błr. паміа, ros. помело;

porchać ‘psuć, rozrywać’: “koziołek”, co tylko niwę porcha (92), por. RieBr208 porkać ‘ruszać, dotykać’, błr. поркаць;

portki galife ‘bufiaste spodnie’: w przepaścistej kieszeni portek galife (155), RieBr153 majtki galife, ros. галифе, lit. galifė (z fr.);

przejechać się ‘pojeździć dla przyjemności’ (92), ros. проехать, por. ważyńać się;

przekupić-przesprzedać ‘wykupić i odsprzedać’ (160), ros. перекупить, перепродать;

przesztabnować ‘przestebnować, przesyć coś ściegiem tworzącym nieprzerwaną linię’: cała jak kołdra przesztabnowana z góry i z dołu (46), błr. праштабнаваць;

przyświrnie ‘miejsce u progu stodoły’: pług na przyświrniu stawiał (122), SMPP929 przyświron;

psiuki (121) ‘nazwa sań’, RieBr222 ‘drugie mniejsze sanie do wożenia klocków z lasu’;

rojsto (75), rojstek (88) ‘zarośnięte bagno’, RieBr227, lit. raistas;

rozklabotać ‘poluzować się’: podkowy koniom “rozklaboczą” (163);

rychtowanie ‘przygotowywanie (pługa)’ (122), zob. wyrichtować;

rzadzie ‘typ sieci’: sznureczek od rzadzi (sieci o rzadszych okienkach) (37);

Siodła bita aksamitami, Łałym — łałym — taj — łałym ‘wielkanocne przyspiewki o charakterze życzeniowo-zalotnym: Łałym, łałym, daj łałym znane w folklorze słowiańskim i litewskim’ (20);

spust ‘spustnik, najdłuższy strug’: strugiem długim z drzewa jabłoniowego, “spustem” zwanym — wiut, wiut — objechał (139), SWil spuszc, prow. spust;

stabar ‘badył’: Trawa przerosła “w stabary poszła” (136), SMPP1068, błr. gw. стабар; lit. stabaras;

stary koń wagi nie popsui ‘przysłowie’ “stary koń wagi nie popsui” — tak tutaj brzmi stare przysłowie (91), lit. senas arklys vagos negadina, ros. старый конь борозды не испортит, zob. waga;

suchoparka ‘parowiec’ (117), słown. dot. produkcji bimbbru, ros. сухопарник, pot. сухопарка;

szerszatka ‘gruba igła’ (37), RieBr257, brus. шаршатка, ros. шершатка;

sznurowy ‘mieszkaniec wsi, która była podzielona według dawnego systemu mierniczego’: kiedyś też byli “sznurowymi” (88), znane w języku dziennikarzy na Litwie;

sznury ‘długi pas ziemi; sposób mierzenia ziemi’: wioski były “na koloniach” i w “sznurach” (88), RieBr258 sznur, błr. шнур;

szuły ‘bierwiona z konstrukcji stodoły’: żeby szczur zboża “nie pił” z kłosów, w “tarpach” ułożono między “szułami” stodoły (89), RieBr260 szuł, lit. šulas ‘bierwiono, koda, filar’;

szurpaty ‘mający niegładką powierzchnię, szorstki’ “deska szurpata” (139), “szurpata” kora (45), SWil, SJPD, SMPP1127, błr. шурпаты;

śliżyki ‘pieczone kluski, wigilijna potrawa’ (51), SMPP1133, RieBr261 śliziki;

świren ‘stodoła’: w starych drzwiach świrna (69), zboże wędrowało do świrna pod mocny zamek (89), RieBr264, błr. свіран, lit. svirnas;

tarpy ‘sąsieki w stodole do składania zboża lub siana’: cyt. zob. szuły, RieBr268 torpa, błr. тарпа, топн ‘sterta siana’, lit. tarpas;

trzylistnik ‘trójlist, bobrek trójlistkowy’: puszeki, trzylistniki, trawki-okrągłaczki (119), błr. трылістнік;

turma ‘więzienie’ (166), RieBr27, ros. тюрьма, błr. турма;

użwy ‘pętla rzemienna przy chomącie’ (111), RieBr277 užwa, błr. ухва;

waga ‘bruzda’: kartofle sadi się na wagach i z wag się ją kopie (91), SMPP1221, lit. vaga ‘bruzda’;

wakaruszki ‘zabawa połączona z tańcem’: Przerzuceni spod Malat, Ignaliny czy Dukszt mówili, choć nieco odmiennie, po polsku [...] wakaruszki (wieczorynki), ważyniać się (zamiast: jeździć dla własnej przyjemności) (11), SMPP1221;

ważyniać się ‘jeździć dla własnej przyjemności’: cyt. zob. wakaruszki, RieBr278, błr. паважыняцца, паважыняць, lit. pavažinėti;

wieczorynka ‘wieczorek taneczny’ (11): cyt. zob. wakaruszki, SMPP1242;

wijurek ‘wrzeciono’: śmigła w wodzie niczym “wijurek”. Zwój nitki czerwonej na haczykach-wąsach podstępного majstersztyku domowej metalurgii (43), por. RieBr283 ‘kijek do zwijania nici w kłębek’, lit. vijurkas ‘przędź do przędzenia nici, wrzeciono; przen. szybki, zwinny’;

wikswa-osoka ‘turzyca’: jeden drugi badyl wyższy, trochę wikswy-osoki (119), RieBr283 wikswa z gw. błr., lit. viksva; błr. асакa;

witka ‘gałązka’: witki wierzby (18), RieBr284, błr. вітка;

wyrzchtować ‘przygotować do czegoś’: chatę wyrzchtował (114), SJPD rychtować gw., błr. рыхтаваць;

wyżki ‘wysoka półka w stodole’: co tam się nie zmieściło, szło na “wyżki” (89), RieBr291 wyżki ‘miejsce w stodole nad klepiskiem, gdzie składano na drągach snopy lub słomę’ z błr. gw. вышкі;

zydel ‘taboret’ (71), RieBr308, błr. gw. зыдаць;

żagar, żagarek ‘chrust, suche gałęzie’: żeby żagarem oka nie wykłuć (166); sęccek-żagarek (106), RieBr308, lit. žagaras, błr. gw. жагары;

żerdka ‘drażek, żerdź’ (19), SMPP1413, RieBr309 żerdź, błr. жэрдка;

żywiola ‘zwierzęta domowe’: żywioł (bydło — znaczy) (142; 108), RieBr311, błr. живела.

4. Sowietyzmy

Powojenne zapożyczenia rosyjskie są określane mianem sowietyzmów [IGPMO151], np. “kułak” (18; 63). Obejmujemy tą nazwą powojenne słownictwo polityczno-społeczne oraz świadomie zacytowane przez Autora frazy w cudzysłowie znane z sowieckich mass mediów. Cytaty z języka rosyjskiego są przez Autora transliterowane i umieszczone w cudzysłowie, najczęściej są użyte w znaczeniu ironicznym, towarzyszy im komentarz metajęzykowy tak mówili lub Autor opatruje ich własną

definicją, np. *dietdom*, to znaczy sierociniec (79). Użycie jednej frazy rosyjskiej w tekście warunkuje wprowadzenie kolejnej, co może być traktowane jako gra językowa z czytelnikiem, np. *mołodioż* użyte w kontekście komsomolskiego hasła: nasza “*mołodioż*” powinna być “wsiegda gotowa” (64). Wśród replik strukturalnych znalazły się m.in. wyrażenia, które były znane w języku prasy polskiej na Litwie w XX w.

4.1. Zapożyczenia wyrazowe

dietdom ‘dom dziecka’ (79), ros. детский дом, pot. детдом;

jedynolicznik ‘słowo powstało w latach 20.–30. w ZSRR podczas kolektywizacji gospodarstw wiejskich, tak nazywano chłopów, którzy mieli samodzielną gospodarkę’ (82), por. RieBr117 *jedynoliczno* ‘samodzielnie’, ros. единоличник;

koziółek ‘pierwszy traktor na żelaznych kołach’ (90), ros. гвар. козелок ‘traktor Fordzon’;

mołodioż (64) ‘młodzież (z ironią)’, ros. молодежь;

naczalstwo ‘kierownictwo’ (105), SJP, RieBr164, ros. начальство;

odkrytka ‘o kartkach pocztowych z ZSRR’: odkrytki szły coraz ładniejsze (17), RieBr178, ros. открытка;

radiotoczka ‘odbiornik radiowy instalowany w czasach ZSRR we wszystkich lokalach’ (83), ros. радиоточка;

pakatat ‘powozić dla przyjemności’: Obiecał w zamian “*pakatat*” (92), ros. покатать;

tielogrijska ‘kurtka na wacie, która miała zastąpić szynele’ (46), ros. телогрейка.

4.2. Frazy z sowieckich mass mediów

bukwa zakona ‘litera prawa’ (60), ros. буква закона;

bystrzej i bolsze ‘zretoryki urzędniczej: szybciej i więcej’ (138), ros. быстрее и больше;

cztoś głąz nie mozolił (147) ‘tu: pozbyć się’, przekształcenie ros. мозолить глаза кому ‘przeszkadzać komuś, kręcić się komuś pod nogami’;

fokus-marokus ‘hokus-pokus’ (172), ros. фокус-марокус, lit. fokus-pokus-marokus;

leschoznoje choziajstwo ‘gospodarstwo leśne’ (166), pleonastyczne przekształcenie ros. лесное хозяйство, лесхоз;

najomnyj trud, najomnowo truda, ros. наемный труд ‘zatrudniona siła robocza’ cyt. Dobroczyńca stał się „kułakiem” korzystającym z „najomnowo truda” (18);

nyniesznije pokolenie budiet żyt’ pri komunizmie (84) ‘obecne pokolenie będzie żyło w komunizmie’ z komentarzem, że tak mówiono za czasów Nikity Chruszczowa, ros. нынешнее поколение советских людей будет жить при коммунизме;

ot mała do wielika ‘każdy’ (79), ros. от мала до велика;

po zakonu ‘z ironią: zgodnie z prawem’: a ziemia i tak do kołchozu została “po zakonu” wcielona (82), ros. по закону;

primknuwszego k nim Szepiłow ‘Szepiłow, który do nich dołączył’ (125), ros. (антипартийная группа Маленкова, Кагановича, Молотова и) примкнувшего к ним Шепилова;

rad starat’sia ‘odpowiedź żołnierza na pochwałę dowództwa’ (147), ros. рад стараться!;

ryby głuszyt (138) ‘ogłuszać ryby’, ros. глушить рыбу;

tajożnyje prostory ‘tu: miejsce wywózki’ (81), ros. таежные просторы;

tisze jedziesz, dalsze budziesz ‘śpiesz się powoli’ (60), ros. тише едешь — дальше будешь;
u gosudarstwa pakupat’ nado ‘zdanie podkreślające wyższość państwowych towarów’ (60), ros. у государства покупать надо;
w lesu rodziłaś jołoczka ‘jedna z najpopularniejszych rosyjskich piosenek świątecznych, w ZSRR śpiewana jako noworoczna’ (54), ros. в лесу родилась ёлочка;
wrag nie dremlet ‘wróg nie śpi, bądź czujny’ (64), ros. враг не дремлет;
wsiegda gotowa ‘zawsze gotowy — hasło pionierów sowieckich’ (64), ros. Будь готов! Всегда готов!

4.3. Kalki semantyczno-strukturalne

Beria i spółka ‘z retoryki sowieckiej skierowanej przeciwko Ławrentijowi Berii’ (125), ros. Берия и компания;

krowa na lodzie ‘o ludziach niezdarnych, niezręcznych’ (28), ros. стоять как корова на льду;

plonośne bezkresne kołchozowe pola (83), z ironią, słownictwo z lat 1950/60, por. ros. плодоносные колхозные поля;

prawdziwy sowiet (46) ‘z ironią: określenie podobieństwa do mieszkańców ZSRR’, ros. настоящий советский человек;

przemiany (112) ‘sowieckie zmiany’, por. ros. свершались величайшие перемены;

przeżytki dawnego ustroju (17) ‘zjawiska przedwojenne’, ros. пережитки прошлого режима;

znamienne rocznice ‘wiekopomne rocznice, jubileusze’ (42), ros. знаменательные годовщины.

III. Wnioski

Wielowarstwowość idiolektu W. Piotrowicza jest wynikiem skomplikowanej rzeczywistości na pograniczu kultur, języków, czasów, świadectwem zmian stratyfikacji społecznej. Przedstawiona analiza 179 wyrazów (wyrażeń, fraz) z języka osobniczego pisarza pokazuje świat pojęć, myśli i wartości, które są charakterystyczne dla przedstawicieli inteligencji pochodzenia chłopskiego, urodzonych w latach 40. XX w.

Z przedstawionego słownictwa odbiegającego od normy języka standardowego wynika, że szeroko rozumiana warstwa słownictwa regionalno-gwarowego jest najbardziej rozbudowana (słownictwo familijne stanowi 14%, archaizmy — 11,2%, wyrazy gwarowe — 54,8%). Warto podkreślić, że opracowanie *Słownictwo polszczyzny gwarowej na Brasławszczyźnie* [RieBr] notuje większość (60%) wyekscerpowanych wyrazów gwarowych, co mówi o północno-wschodnim substracie idiolektu. Sowietyzmy, których cytatowość jest zaznaczana w postaci cudzysłowu, stanowią 20% materiału. Wśród sowietyzmów dominują frazy z sowieckich mass mediów użyte w kontekście ironicznym, często z dezaprobatą, znane w języku Polaków z Wileńszczyzny w XX w.

Bogactwa języka W. Piotrowicza nie sposób wyczerpać w jednym artykule. Z uwagi na ograniczenie objętości artykułu nie mogliśmy podać

licznych poświadczeń wyrazów w dialekcie północnokresowym, ukazać warstwy słownictwa erudycyjnego, indywidualnych metafor ani też rozwinąć znaczenia i sposobu funkcjonowania sowietyzmów. Niniejszy tekst jest jedynie próbą opisu słownictwa idiolektu przedstawiciela powojennej inteligencji polskiej na Litwie.

Bibliografia

- CZERMIŃSKA, M., 1992. Autobiograficzne formy [hasło]. In *Słownik literatury polskiej XX wieku*, A. Brodzka i in. (red.), Wrocław: Ossolineum.
- Dabartinės lietuvių kalbos žodynas*, 2015. URL: <http://lkiis.lki.lt/dabartinis> (10. 04. 2020).
- IGPMO — GREK-PABISOWA, I., OSTRÓWKA, M., 2018. Zakres wpływów wschodniosłowiańskich w polszczyźnie północnokresowej — wpływy białoruskie. *Rozprawy Komisji Językowej ŁTN*, t. LXVI, 141–161. URL: <https://doi.org/10.26485/RKJ/2018/66/9>. (12. 04. 2020).
- JACKIEWICZ, M. (oprac.), 2007. *Wileńska encyklopedia 1939–2005*. Warszawa: ExLibris Galeria Polskiej Książki, 458–459.
- KARAŚ, H., 2013. Uwagi o leksyce polszczyzny na Litwie na pograniczu litewsko-łotewsko-białoruskim. *Acta Baltico-Slavica* 37, 359–382. URL: <https://doi.org/10.11649/abs.2013.025>. (15. 04. 2020).
- KARAŚ, H., 2017. *Język polski pogranicza litewsko-łotewsko-białoruskiego w świetle frekwencji cech językowych*. Warszawa: Wydawnictwo Wydziału Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego.
- KASPERSKI, E., 2001. Autobiografia. Sytuacja i wyznaczniki formy. In H. Gosk, A. Zieniewicz (red.), *Autobiografizm-przemiany, formy, znaczenia*. Warszawa: Elipsa.
- KOZŁOWSKA, A., 2018. Źródła w badaniach idiolektów. *Bulletin de la Société polonaise de linguistique*, LXXIV, 191–203. DOI: <http://dx.doi.org/10.17651/bptj.74.13>. (25. 04. 2020).
- KURZOWA, Z., 1993. *Język polski Wileńszczyzny i kresów północno-wschodnich XVI–XX w.* Warszawa–Kraków: Wydawnictwo Naukowe PWN.
- MASOJC, I., RUTKOWSKA, K., RIEGER, J., 2006. *Słownictwo polszczyzny gwarowej na Litwie*. Warszawa: DiG.
- MĘDELSKA, J., 1996. *Język Jana Ciechanowicza: przyczynek do dziejów polszczyzny na radzieckiej Litwie*. Bydgoszcz: Wydawnictwo Uczelniane Wyższej Szkoły Pedagogicznej.
- PIOTROWICZ, W., 1992. *Nec mergitur*. Warszawa: Pod Wiatr.
- PIOTROWICZ, W., 1995. *Nad zgiełk*. Warszawa: Pod Wiatr.
- PIOTROWICZ, W., 1998a. *Igła i spowiedź. Gawędy wileńskie*. Warszawa: Oficyna Literatów i Dziennikarzy Pod Wiatr.
- PIOTROWICZ, W., 1998b. *Podzwonne sośnie*. Zielona Góra.
- PIOTROWICZ, W., 2005. *W głębi i z bliska*. Krosno.
- RieBr — RIEGER, J., 2014. *Słownictwo polszczyzny gwarowej na Brasławszczyźnie*. Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Sub Lupa.
- RUTKOVSKA, K., 2012. Lietuvių kalbos skoliniai Lietuvos lenkų tarmėse. *Acta Linguistica Lituanistica* LXVII, 52–78.

- RUTKOVSKA, K., 2016. Lituanizmy leksykalne w gwarach polskich na Litwie: stan badań, typologia, sposoby adaptacji. In *Lietuvos lenkų tarmės: 2016 m. elektroninis leidinys*. VU Filologijos fakultetas, Polonistikos centras. URL: http://www.lenkutarmes.flf.vu.lt/files/rutkovska_lituanizmy_pl.pdf (10. 04. 2020).
- SAWANIEWSKA-MOCHOWA, Z., 1990. *Poradnik Jana Karłowicza jako źródło poznania potocznej polszczyzny północnokresowej*. Warszawa: Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego.
- ŠALNA, R., PIOTROWICZ, W., 2007. *Adomas Mickevičius Vilniuje*. Vilnius: Petro ofsetas.
- ŠALNA, R., PIOTROWICZ, W., 2008. *Adomas Mickevičius tremtyje*. Vilnius: Petro ofsetas.
- ŠALNA, R., PIOTROWICZ, W., 2009. *Adomas Mickevičius ir moterys*. Vilnius: Petro ofsetas.
- SJPD — *Słownik języka polskiego*, pod red. W. Doroszewskiego. T. I–XI. Warszawa: PWN. 1958–1969.
- SMPP — GREK-PABISOWA, I., OSTRÓWKA, M., JANKOWIAK, M., 2017. *Słownik mówionej polszczyzny północnokresowej*. Warszawa: Instytut Sławistyki PAN. URL: <https://ispan.waw.pl/ireteslaw/handle/20.500.12528/128> (10. 04. 2020).
- SWil — Zdanowicz A. i in., *Słownik języka polskiego*, wyd. staraniem M. Orgelbranda. T. I–II. Wilno, 1861.
- SZOSTAKOWSKI, J., 2015. Pamięć ocalona [przedmowa]. In Piotrowicz, W. *Moja czasoprzestrzeń*. Wilno: Muzeum Władysława Syrokomli, 6.
- TULIK, J., 2005. Oznaki pięknej jesieni [przedmowa]. In Piotrowicz, W. *W głębi i z bliska*. Krosno, 8.
- TURKIEWICZ, H., 2010. Wojciech Piotrowicz — syn i piewca Ziemi Wileńskiej. *Magazyn Wileński*, nr 6. URL: <http://www.wilnoteka.lt/artykul/wojciech-piotrowicz-%E2%80%93-syn-i-piewca-ziemi-wilenskiej> (5. 04. 2020).
- TURKIEWICZ, H., 2012. Najnowsza poezja polska na Litwie. Doświadczenie wielokulturowości. *Meninis tekstas: suvokimas, analizė, interpretacija*, nr 8, 326–335.
- TURKIEWICZ, H., 2019. Inspiracje Mickiewiczowskie w najnowszej polskojęzycznej poezji Litwy. *Bibliotekarz Podlaski. Ogólnopolskie naukowe pismo bibliotekoznawcze i bibliologiczne*, nr 2, 161–176. URL: <https://doi.org/10.36770/bp.14> (7. 04. 2020).
- Irena Fedorovič, doktor nauk humanistycznych, docent Centrum Polonistycznego Uniwersytetu Wileńskiego.
- Irena Fedorovič, PhD (Humanities), Assoc. Prof. of the Polish Studies Center, Vilnius University.
- Irena Fedorovič, humanitarinių mokslų daktarė, Vilniaus universiteto Polonistikos centro docentė.
- Kinga Geben, doktor nauk humanistycznych, docent w Instytucie Językoznawstwa Stosowanego Uniwersytetu Wileńskiego.
- Kinga Geben, PhD (Humanities), Assoc. Prof. at the Institute of Applied Linguistics at the University of Vilnius.
- Kinga Geben, humanitarinių mokslų daktarė, Vilniaus universiteto Taikomosios kalbotyros instituto docentė.

Źródła

PIOTROWICZ, W., 2015. *Moja czasoprzestrzeń*, Wilno: Muzeum Władysława Syrokomli.

Notatka

- 1 Idiolekt rozumiany jest przez nas jako język konkretnego mówcy z charakterystycznymi dla niego właściwościami gramatycznymi, leksykalnymi, fonetycznymi i frazeologicznymi [Kozłowska 2018, 192].
- 2 W tej miejscowości na Litwie od ok. 1812 r. mieszkało sześć pokoleń rodziny Piotrowiczów. Inna gałąź rodziny pochodzi z Brasławszczyzny lub Nowogródzkiej. Matka natomiast urodziła się w miejscowości Bijuńska Chatka koło wsi Bijuciszki, gmina Malaty, okręg uciański [informacja ustna W. Piotrowicza].
- 3 Szkoła znajdowała się w odległości 6 km od domu rodzinnego, odległość tę trzeba było pokonywać pieszo.
- 4 Pisał artykuły zarówno pod własnym nazwiskiem, jak też pod pseudonimem Wojciech Radłowski.
- 5 Wspólnie z Romualdem Mieczkowskim i Wojciechem Karkutem.
- 6 Założycielami teatru byli Aleksander Czernis i Jerzy Orda. Temu ostatniemu W. Piotrowicz poświęcił książkę Jerzy Orda — wilnianin z wyboru (praca zbiorowa, Warszawa 1999) oraz zaprojektował jego nagrobek na Cmentarzu Rossa.
- 7 Wojciech Piotrowicz debiutował jako poeta, jeszcze będąc studentem, w 1960 r. Był jednym z pomysłodawców wydania antologii polskojęzycznej poezji z Litwy (Sponad Wilii cichych fal, 1985). Poezje W. Piotrowicza zamieszczono w zbiorze Współczesna polska poezja Wileńszczyzny (1998). Wydał w Polsce kilka autorskich zbiorów poetyckich [Piotrowicz, 1992, 1995; por. Jackiewicz 2007, 458–459], a także cykl utworów prozą [Piotrowicz 1998a, 1998b, 2005].
- 8 Wszystkie cytaty są dokumentowane numerem strony z analizowanego zbioru.
- 9 Trzeba zaznaczyć, że analizowaną prozę cechuje nietypowa składnia: Autor stosuje szyk przestawny z końcową pozycją bezokolicznika, zestawia zdania współczesne ze składnią typową dla prozy XIX w., np. palma z widocznego miejsca za obraz święty idzie na godne przechowanie (21); gdzie indziej naśladuje archaiczny styl legendy, np. Kiedy jednak pewien młodzian odważny, aby miasto ratować, z tarczą lustrzaną przed straszylem stanął, obraz w tarczy odbity zabił potwora (61).